

चक्रे विमुखमासाद्य मयं शक्र दवाहवे । विमुखश्च ततो रक्षो बध्यमानं रणेऽरिणा ।
 प्रादुश्चक्रे महामायां तामसीं परतापनः । ततस्ते तमसा सर्वे दृताश्चासन् महीपते ।
 नाभिमन्युमपश्यन्त नैव खान् न परान् रणे । अभिमन्युश्च तं दृष्ट्वा घोररूपं महत्तमं ।
 प्रादुश्चक्रे सौरमस्त्रं भास्वरं कुरुनन्दनः । ततः प्रकाशमभवज्जगत्सर्वं महीपते ।
 ताञ्चाभिजघ्निवान् मायां राक्षसस्य दुरात्मनः । संक्रुद्धश्च महाबोध्यो राक्षसेन्द्रं नेरात्तमः ।
 ह्लादयामास समरे शरैः सन्नतपर्वभिः । बहोस्तथाऽन्या मायाश्च प्रयुक्तास्तेन रक्षसा ।
 सर्वास्त्रविदेमेयात्मा वारयामास फाल्गुनिः । हतमायन्ततो रक्षो बध्यमानश्च सायकैः ।
 रथं तत्रैव सन्त्यज्य प्राद्रवत् महतो भयात् । तस्मिन् विनिर्जिते त्वर्णं कूटयोधिनि राक्षसे ।
 आर्जुनिः समरे सैन्यं तावकं स ममर्द ह । मदान्धो वन्यनागेन्द्रः सपद्मां पद्मिनीमिव ।
 ततः शान्तनवो भीष्मः सैन्यं दृष्ट्वाऽभिविद्रुतं । महता शरवर्षेण सौभद्रं पर्यवारयत् ।
 कोष्ठोक्त्य च तं वीरं धार्तराष्ट्रा महारथाः । एकं सुबहवो युद्धे ततश्चुः सायकैर्दृढं ।
 स तेषां रथिनां वीरः पितुस्तुल्यशराक्रमः । सदृशो वासुदेवस्य विक्रमेण बलेन च ।
 उभयोः सदृशं कर्म स पितुर्भातुल्यं च । रणे बद्धविधं चक्रे सर्वशस्त्रभृतां वरः ।
 ततो धनञ्जयो वीरो विनिर्गन्तव सैनिकान् । आससाद् रणे पुत्रं पुत्रप्रेप्सुरमर्षणः ।
 तथैव समरे राजन् पिता देवव्रतस्तव । आससाद् रणे पार्थं स्वभानुरिव भास्करं ।
 ततः सरयनागाश्याः पुत्रास्तव जनेश्वर । परिवर्द्धरणे भीष्मं जुगुपुश्च समन्ततः ।
 तथैव पाण्डवा राजन् परिवार्य धनञ्जयं । रणाय महते युक्ता दंशिता भरतर्षभ ।
 शारदतस्ततो राजन् भीष्मस्य प्रमुखे स्थितं । अर्जुनं पञ्चविंशत्या सायकानां समाचिनोत् ।
 प्रत्युद्गम्याथ विव्याध सात्यकिस्तं शितैः शरैः । पाण्डवप्रियकामार्थं शार्दूल इव कुञ्जरं ।
 गौतमोऽपि त्वरायुक्ता माधवं नवभिः शरैः । हृदि विव्याध संक्रुद्धः कङ्कपत्रपरिच्छेदः ।
 शैनेयोऽपि ततः क्रुद्धश्चापमानस्य वै जवात् । गौतमान्तकरं त्वर्णं समाधत्त शिलीमुखं ।
 तमापतन्तं वेगेन शक्राश्वनिसमद्युतिं । दिधा चिच्छेद संक्रुद्धो द्रौणिः परमकोपनः ।
 समुत्सृज्याथ शैनेयो गौतमं रथिनां वरः । अभ्यद्रवद्रणे द्रौणिं राज्ञः खे शशिनं यथा ।
 तस्य द्रौणसुतश्चापं दिधा चिच्छेद भारत । अथैनं क्षिन्नधन्वानं ताडयामास सायकैः ।
 सोऽन्यत् कार्मुकमादाय शत्रुघ्नं भारसाधनं । द्रौणिं पश्चा महाराज बाहोरुरसि चार्पयत् ।
 स विद्धो व्यथितश्चैव मुहूर्तं कम्पलान्वितः । विषसाद् रथोपस्थे ध्वजयष्टिं समाश्रितः ।
 प्रतिलभ्य ततः संज्ञां द्रौणपुत्रः प्रतापवान् । वार्ष्णेयं समरे क्रुद्धो नाराचिन समर्दयत् ।
 शैनेयं स तु निर्भिद्य प्राविशद्वरणोत्तले । वसन्तकाले बलवान् बिलं सर्पं शिष्टयथा ।
 अथापरेण भस्मेन माधवस्य ध्वजोत्तमं । चिच्छेद समरे द्रौणिः सिंहनादं मुमोच ह ।
 पुनश्चैनं शरैर्वीरैश्छादयामास भारत । निदाघान्ते महाराज यथा मेघो दिवाकरं ।

४८२

४८३

४८४

४८५

४८६

४८७